

Funeral per la Teresa Cardona Soriano
(Job 19, 1. 23-27a; Salmo 22; Juan 12, 23-28)
Santa Maria del Mar, 27 de junio de 2019

Estimat Mn. Salvador, rector d'aquesta basílica que ens acull, Mn. Manuel i els altres familiars, uns quants vinguts de Madrid i de Suïssa, resta de preveres concelebrants, autoritats presents, amic i amigues de la Teresa, companyes i alumnes seves, germanes i germans tots en el Senyor.

Dissabte a última hora de la tarda em trobava reunit amb algunes responsables al C. M. Bonaigua comentant les dades que confusament anaven arribant des de Costa d'Ivori. Estàvem amb semblants seriosos i amb els ulls plorosos, demanant vivament a Déu que tot es tractés d'un immens error i que no es confirmés la notícia de la mort de la Teresa. Sabíem que estava greu, però fins a l'últim moment albergàvem l'esperança que el Senyor no la hi portés encara amb Ell i ens la voldria deixar en aquesta terra.

Quan va arribar la confirmació de la seva mort, em va venir al cap que aquest dia, 22 de juny, és la festa de Sant Tomàs More, polític anglès que va viure a cavall dels segles XVI i XVII. Va arribar a ser Lord Canceller d'Anglaterra. Va ser decapitat per ordre d'Enric VIII perquè la seva consciència li va impedir pronunciar-se favorablement a la conducta del rei en relació amb el seu matrimoni. El cas és que, mentre esperava la seva execució a la Torre de Londres, escriu a la seva filla Margarida, qui estava consternada davant l'imminent compliment de la condemna. Tracta de tranquil·litzar-la dient-li que *res pot passar-me que Déu no vulgui. I tot el que ell vol, per molt dolent que ens sembli, és en realitat el millor.*

És veritat, però tots sabem que aquesta perspectiva de fe no s'improvisa, sinó que -com ha escrit un bon amic de la família en el seu *blog*- cal temps i humilitat per admetre que Déu sap més.

Ens costa acceptar que ja no la veurem més en aquesta terra; que no serem testimonis del seu somriure, de la seva dedicació als altres, de la seva alegria desbordant, de la seva entrega generosa. Et demanem, Senyor, que ens ajudis a entendre't, a comprendre't, a albirar aquests fets dolorosos amb la mateixa perspectiva amb la que Tu els mires. Ens diu el salmista que és agradable als ulls de Déu la mort dels seus elegits. Aquesta afirmació ens ajuda a penetrar una mica en els designis de

Déu, que ha volgut portar-se amb si una ànima ben preparada, que ha ofert la seva vida per un ideal gran: transformar el món des de dins a través de l'exercici de la seva professió, fer-lo més humà i més diví.

Aquesta era la raó de la seva entrega a Déu, del seu celibat viscut dins de l'Opus Dei: una disponibilitat total per dedicar-se plenament a portar el missatge de Crist als altres homes i dones. Es va lliurar del tot, convençuda del que ens ha dit Jesús a l'evangeli: *us asseguro que si el gra de blat, quan cau a terra i mor, queda sol, però si mor, dóna molt de fruit* (Joan 12, 23-28). Per donar fruit va posar en joc sense reserves els talents que Déu li va concedir.

Quins eren aquests talents? Com era la Teresa? Aquests dies, des de dissabte, he demanat a algunes de vosaltres que definíssi en una paraula la seva manera de ser, que diguéssi quin era, al vostre parer, el traç més significatiu del seu caràcter. Voleu saber les respostes? Aquí van: apassionada, expansiva, vehement, impulsiva, vitalista, fogosa, teatrera, jovial, animada, simpàtica, esportista, caòtica, impetuosa, alegre, treballadora ... M'ha cridat l'atenció que poques us heu conformat amb esmentar només un tret, sinó que, després d'exposar una característica, positiva o no tant, i fins i tot algun petit defecte, afegíeu: era intensa, molt intensa.

Us confessaré que no sabia bé el sentit del terme. Per això, vaig acudir a qui tot ho sap, Google, i ja en la primera entrada vaig aprendre que una de les accepcions d'intensitat és -cito textualment- *gran activitat en un període de temps*. I, davant la meua sorpresa, a títol d'exemple, apareixia la següent frase, que amb un lleuger canvi pot aplicar-se a la Teresa: *va morir amb només 28 anys, però va viure amb gran intensitat*.

Teresa ha viscut, doncs, amb intensitat. Ha aprofitat el temps. Ha procurat, amb sentit d'urgència, sense perdre un minut, avivar la fe al seu voltant, apropar la gent a Déu. El Sant Pare Francesc està animant els joves a armar embolic -armar lío- per mostrar la bellesa d'una existència viscuda prop de Jesucrist. La Teresa ho ha fet. Ha armat embolic, molt embolic. I li agradava. Per això estarà entusiasmada de l'enrenou que ha organitzat. Alguna de vosaltres, més maliciosa, ha dit: sobretot, li haurà encantat sortir a l'Hola. En qualsevol cas, estarà satisfeta de la repercussió que el seu projecte solidari ha tingut en els mitjans de comunicació, convençuda que això servirà perquè més persones es decideixin a servir desinteressadament als altres

Estem resant per l'etern descans de l'ànima de la Teresa, però tenim al mateix temps la persuasió que ja és al Cel. Ens agrada imaginar que ha pronunciat les paraules de Job que hem llegit a la primera lectura: *Jo sé que és viu el meu Redemptor ... que veuré a Déu; jo mateix ho veure, i no un altre, els meus propis ulls el veuran* (Job 19, 1. 23-27a). No tenim la seguretat que ja està veient a Déu, però considerades les coses amb el nostre cap, podem descobrir uns quants elements que avalen aquest pensament. Algunes de vosaltres li heu sentit més d'una vegada una declaració en la qual, amb la seva proverbial vehemència, expressava la convicció que moriria jove, en dissabte i de sobte. Així ha estat.

A més, des de petita, com va aprendre dels seus boníssims pares, Teresa y Luis, i en Lluís, ha procurat tractar Déu, a la Mare de Déu i als sants, amb gran confiança. Quan, en l'adolescència, va descobrir la seva vocació a l'Opus Dei, es va obstinar a viure amb perseverança unes pràctiques de pietat, de les que l'eucaristia diària era el centre. I aquest pla ho ha complert fins a l'últim dia. Estava convençuda que aniria directament al Cel doncs sant Josepmaria ho assegurava als que complissin amorosament aquestes normes de pietat.

A més -ja ho hem apuntat- l'accident va ser en dissabte, dia en què Déu la va convocar a la seva presència. Imagino que a bona part de vosaltres us va passar el que a mi; juntament amb la gran pena, em va omplir de consol adonar-me que la Teresa duia posat l'escapulari del Carme i que, per tant, es compliria la promesa que la Mare de Déu va fer fa gairebé set segles al Papa Joan XXII: que el primer dissabte, després de la mort, portaria al Cel a qui morís fent ús del seu escapulari.

També ens ajuda recordar la infinita bondat de Déu, que tracta a les seves criatures amb predilecció. Déu no és arbitrari. Déu no és un tirà. Déu és un Pare bo. Déu -explicava també S. Josepmaria- **no actua com un caçador, que espera el menor descuit de la peça per clavar-li un tret. Déu és com un jardiner, que té cura de les flors, les rega, les protegeix; i només les talla quan estan més belles, plenes de frescor.**

Pensem què vol dir Déu a cada un amb la marxa sobtada de Teresa. Potser vol recordar-nos que estem de pas i que també ens cridarà -no sabem quan- a la seva presència. Que no podem viure d'esquena a l'eternitat, amb oblit de Déu i malament atrapats pels quefers terrenys. Totes les circumstàncies i activitats de la vida ens han de

servir per a això: coronar la meta, aconseguir la Vida Eterna. Per això ens urgeix que gastem el temps en tasques veritablement útils per a la vida definitiva, la Vida amb majúscula, la que no té fi. Ens diu que no tinguem por de prendre decisions valentes i compromeses en servei dels altres.

Podríem seguir parlant llargament. Però hem d'anar acabant. T'explicaré que la Teresa no es considerava particularment dotada per a tasques administratives, de despatx i que, en canvi, gaudia amb el tracte directe amb les persones. Per això, havia organitzat les coses de tal manera que, just el dia 21, al terme del curs escolar, havia cessat en el seu càrrec de sotsdirectora de Canigó. Així podria atendre amb més dedicació a les seves alumnes, a les seves famílies i a les universitàries del Col·legi Major.

Se la veia feliç per aquesta decisió. I tan extravertida i comunicativa com sempre, anava anunciant a qui es creuava amb ella que *demà començo una nova vida*. No sabia fins a quin punt eren encertades aquestes paraules. En efecte, ha començat una nova vida, que ja no tindrà fi. Vida que volem compartir amb ella quan Déu vulgui. Anticipem ara la petició que farem a Santa Maria en cantar el Virolai: *Guieu-nos cap al Cel*. Que així sigui.